

Lời Tri Ân Thầy Cô

Khi mới bước vào trung học tôi bắt đầu đọc truyện của những nhà văn thuộc nhóm Tự Lực Văn Đoàn. Bắt đầu là tập truyện ngắn “Anh Phải Sống” của Nhất Linh, rồi “Hồn Bướm Mơ Tiên” của Khái Hưng, “Gió Đầu Mùa” của Thạch Lam, “Vàng và Máu” của Thế Lữ ... Truyện “Tám Lòng Vàng” của Nguyễn Công Hoan đã để lại trong tâm hồn tôi cái hình ảnh gần gũi và sâu đậm nhất. gương mặt nghiêm nghị của thầy giáo Chính và cách đối xử rất nghiêm khắc của ông đối với học trò là hình ảnh của các thầy cô tôi gặp hàng ngày trong lớp. Những năm đó tuy không bị đòn trong lớp nhưng tôi sợ những con số zê-rô đỏ to tướng trong quyển vở vì ham chơi quên làm bài. Vào đầu giờ học thầy cô thường mở quyển sổ điểm danh đen lớn để gọi học sinh trả bài. Mỗi giờ độ 3-4 đứa. Ai cũng biết vị trí tên của mình trong sổ nên cả lớp dường như ngạt thở nhìn theo cây bút lên xuống trên trang điểm danh. Nếu bị gọi “Thôi đời là hết. Ai chẳng chết một lần !” Nếu thoát được ngày hôm đó thì cái bản án “trả bài” có khi kéo dài cho đến hết tháng. Tuần nào cũng phải học bài ! Tôi nhớ có lần trong lớp Công Dân tôi bị kêu trả bài 2 tuần liên tiếp. Úc quá tôi phàn nàn với cô “Tuần trước em trả bài rồi cô !?”. Chẳng thém nhìn tôi bằng nửa con mắt, cô đưa lại tôi quyển vở với con số zê-rô đỏ to tướng “Cho em nhớ !” Cái nghiệp học trò là vậy.

Lên trung học cấp ba danh từ học trò được đổi là học sinh nên cách đối xử của thầy cô nhẹ nhàng hơn. Không hiểu vì thời thế khó khăn lúc đó hay vì tương lai mù mịt, tôi đâm biếng học hơn. Đến trường không còn cái ham muốn học để tiến thân nữa. Những bài làm của tôi thường là những tờ giấy bỏ nửa. Tôi không chú tâm đến các bài giảng của thầy cô nữa (vì đâu phải bị trả bài). Nhưng tôi để ý đến cách giảng bài hơn. Mỗi người một cách, thầy cô đã chuyển đến cả lớp lời động viên, khuyến khích chúng tôi phải gắng học dù bất cứ hoàn cảnh nào. Những cái nhìn thật nhẹ, rồi lướt qua, đôi khi là lời khuyên thích hợp nhất với tôi lúc bấy giờ. Nhớ làm sao giọng cô Tùng thật nhỏ nhẹ đưa về mấy cậu học trò cứ lẻo đẻo theo sau các cô bạn mà không dám mở lời. Nhớ làm sao giọng nói oang oang của thầy Hồng làm cả lớp mất ngủ ! Hay lời giảng bài yếu ớt của thầy Tâm mà con ruồi bay qua, tiếng vẫn rõ. Gần ba mươi năm ... hình ảnh và tiếng giảng bài của từng thầy cô vẫn rõ mồn một: cô Chiêu Uyên, cô Thu Hà, thầy Thiện, thầy Tịnh, thầy Nhã, thầy Lượng, thầy Thanh, thầy Thủ, thầy Dũng, cô Dung, cô Tuyết, cô Thái, cô Thy Oanh, thầy Ấu, thầy Khởi, cô Thu ... Tôi cũng không khỏi ngậm ngùi nghĩ đến những thầy cô giờ đã khuất. Một chút hối hận vì lời tri ân đã gọi đến quá trễ. Một nén nhang tưởng niệm ...

Ba mươi năm ... giờ tôi vẫn còn may mắn để được đọc lại dòng cảm nghĩ, đoạn văn, bài thơ của thầy cô tôi ngày trước. Tôi không khỏi xúc động nhìn lại hình ảnh của từng thầy cô kèm theo lời gọi gấm thật thân thương. Thời gian có làm bạc đi mái tóc hay thêm một vài nếp nhăn nơi cuối mắt. Vẫn nụ cười hiền hoà, vẫn đôi mắt dịu dàng, vẫn lời nhắn nhủ chân tình, vẫn nghĩa cử đẹp ... vâng, vẫn “Đẹp Thay Tình Thầy Trò”.

Nhân ngày Hiến Chương Nhà Giáo xin gửi đến từng thầy cô lời cảm ơn chân thành. Sự tận tụy năm xưa và sự ân cần ngày nay: “Tám Lòng Vàng” sẽ ở mãi trong lòng đám học trò Trần Quốc Tuấn.

Khù Khờ

